

[Inger Stilling Pedersen]

har i den senere tid læst i flere fagblade, at man netop er inde på at hjælpe kolleger på et tidligt tidspunkt, så det ikke bliver et alvorligt problem. Før var det jo sådan, at det kunne man næsten ikke være bekendt at gøre.

Vi håber også, at det er et af de beslutningsforslag, som kommer på dagsordenen i næste uge, og som vil finde forståelse. De er ikke tænkt at skulle genere nogen, men tænkt at skulle hjælpe mennesker i forskellige situationer, mennesker, der måske har et problem, og det kan være et problem, når man ikke rigtig kan styre sit alkoholforbrug, at komme til receptioner og andre steder, hvor der overhovedet kun er drikke med alkohol.

Hvis man ikke har et problem, er der intet problem i det, men det kan være svært at skulle sige nej, og har man først fået lidt, går det måske bare derudad.

Alle kræfter må sættes ind på at hjælpe hele familien. Jeg er glad for, at der er mange ordførere, der i dag har understreget, at det er hele familien, der skal hjælpes, for er der bare en i familien, der har et problem, går det ud over hele familien. Man kan bare læse, hvad unge mennesker og børn skriver om, hvor svært det er at leve sådan et sted.

Derfor er det ikke forbud, vi har brug for. Det nytter ingenting, men vi kan godt have nogle restriktioner over for børn og unge. Vi kan også pålægge os selv nogle restriktioner, fordi vi gerne vil hjælpe andre. Men et voksent menneske skal have frihed til at bestemme, det er klart.

Det næste, vi må se på, er, at får man frihed til at ødelægge sig selv, skal samfundet bagefter være parat til at udbedre skaderne. Det er vi også, og det skal vi også være. Men kan vi få formindsket problemet, vil det også betyde færre udgifter.

Så ikke bare af økonomiske grunde, men også af medmenneskelige grunde vil jeg gerne sige tak for debatten og håbe, den må medføre, at vi får nogle resultater til gavn for de mennesker, der har problemer, men også til gavn for hele det danske samfund.

Qvist Jørgensen (S):

Jeg skal ikke forlænge debatten ret meget, men jeg vil godt benytte lejligheden til at erklære mig tilfreds med, at ministeren giver udtryk for at ville være opmærksom på, at disse tildelingskriterier ikke bliver for firkantede i alle til-

fælde. Jeg kunne godt lide bemærkningen om, at der også skal være plads til et gran vanvid. Jeg tror, at jeg citerede ordret.

Derimod må jeg endnu en gang sige, at jeg kan ikke forstå, at ministeren ikke vil sige noget præcist om, hvad det er for nogle overvejelser, fordi man så ville forstyrre høringsrunden om forebyggelsesrådet og sammenlægningen med Alkohol- og Narkotikarådet.

Ministeren sagde, at hun havde ønsket at omstrukturere forebyggelsesrådet og Alkohol- og Narkotikarådet til et nyt forebyggelsespolitisk råd, og at rådet i fremtiden først og fremmest skulle følge udviklingen inden for forebyggelse og overvåge og vurdere den offentlige forebyggelsesindsats.

Hvis det ikke er at meddele, hvad det er man vil have ud af høringsrunden, ved jeg næsten ikke, hvad det er, ej heller hvis det ikke er at give os et signal i dag om, i hvilken retning det vil gå, og det er altså i en retning, som jeg og med mig flere andre mener er u hensigtsmæssig.

Om arbejdspladserne vil jeg gerne sige til sundhedsministeren, at jeg ikke drømmer om at ville forsøge at forhindre – det er heller ikke i min magt – at der skulle etableres et møde mellem Dansk Arbejdsgiverforening, LO og sundhedsministeren, hvor de kunne drøfte erfaringer, og hvordan man kunne komme videre. Det tror jeg helt bestemt at alle tre parter ville møde til. Jeg tror, at det ville være hensigtsmæssigt, men jeg tror også – og det har jeg sagt flere gange – at det vil være rigtig hensigtsmæssigt, om man kiggede på, hvordan vi så kan komme videre i det fornuftigt lagte spor, som vi har set, det vil sige ad frivillighedens vej.

Jeg vil slutte med at sige, at jeg, og det skulle egentlig være rettet til hr. Arne Melchior, synes, at når hr. Arne Melchior påstår, at der ikke ved disse dagsordener sker nogen ændringer i styringsmæssige forhold, er det ikke rigtigt, for hvis dagsordenen fra Kristeligt Folkeparti og regeringen bliver vedtaget, er man i fuld gang med at ændre på strukturer og styrelser, og derfor mener jeg faktisk, at hr. Arne Melchior har uret.

Jeg er dog på den anden side enig med hr. Arne Melchior i, at det ikke kan være meningen, at vi skal bruge dagsordenerne som beslutningsforslag. Det skal netop være i den kortfattede form. Jeg tror rolig, jeg på flere forslagsstilleres vegne kan sige, at det har været svært at